

antydende Retning, saaledes at jeg og mine Partifæller kunne stemme for Loven ved tredie Behandling.

Birek: Den højtærede Minister har ved Lovforslagets Fremlæggelse og i dets Motiver brugt Udtrykket Landsulykke om, hvad der er sket ved Alberti-Katastrofen. Hvis han dermed tænker paa noget som en „vis major“ eller „digitus dei“, noget aldeles uforskyldt, vil jeg have Lov til at sige, at Udtrykket er ganske misvisende. Man kan ikke altid give Skæbnen Skylden. Hvad der her er sket, er dog ikke blot det, at vi have haft det Uheld at have haft en Bedrager imellem os, men ogsaa det, at Hans kongelige Majestæts Regering har baade gennem sin Konseilspræsident og gennem sin Indenrigsminister siden 1906 kendt den Uregelmæssighed, at der forelaa et Regnskab, som ikke burde have foreligget, et Regnskab, hvor der ikke var opført en Milliongæld. En anden Ting, der ligeledes peger paa Medskyld fra os selv, turde være dette, at et tredie Medlem af Hans kongelige Majestæts Regering i alt Fald burde vide Besked, thi selv om de andre kunde slaa sig til Ro med den Forklaring, der var given dem, kunde den afgaaede Landbrugsminister, der som Revisor i Eksportforeningen fra 1891 til 1901 har haft et dobbelt Sæt af Revisionsantegnelser, et til Generalforsamlingen, som erklærede, at alt var roligt i Schipka-Passet, og et andet til Bestyrelsen, som viste, at det ærede Medlem fra Lejre (Ole Hansen) i alt Fald havde en saadan Viden, at han som retsindig og god Mand havde haft den Pligt at skride ind og navnlig at gøre sine Kolleger i Ministeriet opmærksomme paa Forholdet. Endelig er der en tredie Ting, hvorved ogsaa vis major er udelukket, nemlig at en herværende Bank, Privatbanken, der nægtede at give Sparekassens Revisor, Stage, Oplysninger, har været Sælger for Alberti paa Kassens Vegne for adskillige Millioner Kreditforeningsobligationer. Alle disse Forhold gøre efter mit Skøn, at man ikke har Lov til at bruge Udtrykket „Landsulykke“. Man har ikke Lov til at give Vorherre al Skylden, man skal selv tage den Skyld, man har, paa sig.

Det sidste halve Aar har jo sikkert været det væsentligste, thi det er jo saaledes, at saadanne Underslæb stige i geometrisk Progression. Naar der gaar en Tid af 1—2—3—4—5, stiger Underskuddet 1—2—4—8—16. Det maa derfor siges, at

hvis der var blevet standset i Tide, vilde Tabet have været ikke blot forholdsvis mindre, men meget mindre, end det nu er blevet. Jeg maa i den Henseende have Lov til at spørge den nuværende Indenrigsminister, og hvis den ærede afgaaede Indenrigsminister vil svare mig, vil jeg være glad ved ogsaa at spørge ham, om der fra Indenrigsministeriets Side er blevet givet Sparekasseinspektøren, Dr. Bisgaard, en Hensetting om at skride ind, da der i et herværende Blad, nemlig Dagbladet „Vort Land“, i Maj Maaned under Ansvar blev fremsat en bestemt Paastand om, at der var en Gæld til Nationalbanken, som i en Aarrække ikke havde været opført paa Sparekassens Passivside. Jeg tillader mig at rette dette Spørgsmaal til de to højtærede Herrer. — Men mest maa, det vil jeg indrømme, Fejlen ligge hos Bestyrelsen, som har vist en Pligtforsømmelse, der for et enkelt Medlem af Bestyrelsens Vedkommende efter min Mening er saa stor, at den falder ind under Straffelovens § 262.

Hvad er det, der er sket her? Der er sket det, at Sparekasselovgivningen ikke er sket Fyldest. Men vi have yderligere set, at Sparekasselovgivningen har været utilstrækkelig. Jeg skal blot tillade mig at erindre det høje Ting om, at da Indenrigsminister Skeel i 1879—80 fremlagde et Kommissionsforslag, havde man omarbejdet dette noget, men det afgørende var, at Ministeriet den Gang havde den Overbevisning, at Sparekasserne, hvad der ogsaa er historisk, var en Art Formyndersinstitutter, hvori Folk anbragte de Midler, som de ikke selv vilde eller kunde forvalte; at en Sparekasse var et Sted, hvor de af os, der ikke selv ville tage Ansvaret for Anbringelsen af vore Penge, hensætte disse til Frugtbargørelse. Derfor krævedes der Tilsyn dermed og en ganske vidtgaaende Kontrol. Den daværende kongelige Regering fremlagde da ogsaa i Tilslutning til Kommissionens Forslag meget gennemgribende Bestemmelser. Men den Gang var det, som ældre Medlemmer, f. Eks. den højtærede Indenrigsminister, sikkert ville erindre, saaledes, at der dels herskede en stærk liberal Tankegang herinde — man vilde ikke have noget med Staten at gøre — dels var der en meget stor Uvillie mod Embedsstanden. De Herrer ville se af Forhandlingerne den Gang, at man var meget forarget over, at man skulde have en ny Embedsmand. Tænk en Gang, mine Herrer, der har været en Tid, hvor det højtærede Folketing har været meget for-